

3. DÍL FENOMENÁLNÍ DIMILY TRILOGIE

Viš,
že mi
chybíš?

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

Víš, že mi chybíš?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Estelle Maskame

Víš, že mi chybíš?

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Viš,
že mi
chybíš?

E S T E L L E M A S K A M E

 FRAGMENT

*Všem klukům a holčkám,
kteří jsou jako Tyler a Eden.
No te rindas.*

Poděkování

Jako obvykle děkuji svým čtenářům, kteří od začátku s oddaností a láskou sledovali tento příběh. Bez vás bych to nedokázala, a proto vám zůstanu navždy vděčná. Děkuji své rodině, hlavně svým rodičům, Fenelle a Stuartovi, za jejich trpělivost a podporu během pěti let, co jsem pracovala na této trilogii. Děkuji svým nejlepším přátelům, že mi pomohli udržet si zdravý rozum. Děkuji svým editorkám Karyn, Kristen a Janne, za jejich odbornost a vedení a za jejich nadšení a péči o příběh Tylera a Eden. Děkuji všem v nakladatelství Black&White za tvrdou práci, kterou na této trilogii odvedli. Myslím, že jste úžasní. Děkuji, že jsem se během posledních týdnů, kdy jsem dopisovala tuto knihu, cítila v kanceláři jako doma. Nemohla bych žádat o lepší skupinu lidí a jsem nesmírně šťastná, že se můžu počítat mezi vaše autory. Umožnili jste splnění mého snu. Děkuji vám.

Voda je studená, ale to mi nebrání vstoupit do ní aspoň po kotníky. Svoje conversky držím v rukou, tkaničky mám omotané kolem prstů a jako obvykle se zvedá vítr. Je příliš velká tma, takže není vidět dál než za nízké vlny, ale i tak je slyšet, jak se oceán kolem mě přelévá a hučí, a téměř zapomínám, že nejsem sama. Z dálky sem zaznívá sršení ohňostroje, smích a hlasy, zvuky provázející oslavy a radost. Skoro jsem zapomněla, i když jen na vteřinu, že je Čtvrtý červenec.

Vtom vodou kolem mě proběhne dívka a přeruší ticho a jemný příboj. Honí ji nějaký kluk. Nejspíš její přítel. Jak mě těsně míjí, nechtěně mě postříká vodou. Zasměje se, popadne dívku a přitiskne ji k sobě. Než si to uvědomím, zaskřípu zuby a pevně sevru ruce kolem tkaniček. Tihle lidé jsou přibližně stejně staří jako já, ale nikdy předtím jsem je neviděla. S největší pravděpodobností nejsou odsud, spíš z některého sousedního města, a do Santa Monicy jen přišli oslavit starý dobrý Den nezávislosti. Nechápu proč. Oslava Čtvrtého července tu není nijak působivá. Ohňostroje jsou zakázané, což je, vedle nemožnosti si v Oregonu vlastnoručně načerpat benzín do auta, druhý nejpitoměší zákon, s jakým jsem se v životě setkala. Takže tu není žádný ohňostroj, jen ty, které jsou vidět a slyšet z Marina del Rey na jihu a z Pacific Palisades na severu. Je krátce po deváté večer, takže obě představení právě začala. V dálce se na obloze rozsvěčují kytice barev, malé a roztřesené, ale nejspíš stačí na uspokojení turistů i místních.

Dvojice mladých lidí se teď ve vodě, ve tmě pod Pacifickým parkem, líbá a já odvrátím oči. Pomalu se vydám směrem od mola, brodím se Tichým oceánem a vzdaluju se od oslavy Čtvrtého července. Nahoře na mole se tísní davy lidí, ale tady dole na pláži není ani zdaleka tak plno, takže mám dost prostoru k dýchání. Letos v souvislosti s oslavami Dne nezávislosti necítím žádné vzrušení. Naopak, k tomu dni se pojí příliš mnoho vzpomínek, kterým se chci radši vyhnout, a tak pokračuju v chůzi a jdu po pobřeží dál a dál.

Zastavím se, teprve když Rachael zavolá mé jméno. Úplně jsem zapomněla, že čekám, až se vrátí. Otočím se a uvidím svou nejlepší kamarádku, která napůl skáče a napůl běží směrem ke mně. Kolem hlavy si uvázala šátek s americkou vlajkou a v ruce nese dvě zmrzliny. Už před čtvrt hodinou pro ně běžela do bistra Soda Jerk, které, podobně jako ostatní obchůdky na mole, dnes mimořádně zavírá později než jindy.

„Přiběhla jsem tam těsně před zavíračkou,“ poznamená Rachael trochu zadýchaně. Zastaví se, a zatímco se jí ohon zhoupne kolem ramen, olízne zmrzlinu, která jí stekla na ukazováček, a jeden kornout mi podá.

Vyjdu z vody, přidám se k ní a poděkuju jí úsměvem. Dnes jsem celý večer zticha, prostě nedokážu předstírat, že jsem v pořádku, že jsem šťastná jako všichni ostatní. Volnou rukou si od ní vezmu zmrzlinu, ve druhé držím své červené conversky – vzít si červené boty je největší projev patriotismu, kterého jsem dneska schopná – a rychle si zmrzlinu prohlédnu. Jmenuje se Kolotoč a je pojmenovaná po skutečném kolotoči, který stojí uvnitř budovy Hipodromu na mole. Bistrot Soda Jerk se nachází na rohu budovy. Během tří týdnů, co jsem doma, jsme se tu zastavily na zmrzlinu už mockrát. Vlastně mám dojem, že v tyhle dny chodíme spíš na zmrzlinu než na kávu. Přináší nám mnohem víc potěšení.

„Všichni jsou na mole,“ připomene mi Rachael. „Možná bychom měly jít nahoru,“ zkouší to opatrně, jako by čekala, že jí okamžitě

skočím do řeči a řeknu ne. Sklopí své modré oči ke zmrzlině a pořádně si lízne.

Zatímco polyká, přes rameno jí zabloudím očima k molu. Ruské kolo předvádí své každoroční představení k oslavě Čtvrtého července, během které se na něm postupně rozsvěcuje tisíce červených, modrých a bílých žárovek. Představení začalo těsně po osmém, při západu slunce. Obě jsme ho pár minut sledovaly, ale po chvíli nám začalo připadat nudné. Potlačím povzdech a přeskočím pohledem k dřevěnému chodníku. Je až příliš přelidněný, ale už nechci dál pokoušet Rachaelinu trpělivost, a tak souhlasím.

Otočíme se a vydáme se přes pláž. Propleteme se mezi lidmi, kteří tráví večer dole na písku, a v naprostém tichu ujídáme svou zmrzlinu. Po pár minutách se zastavím, abych si nazula boty.

„Už jsi našla Meghan?“

Zatímco si zavazuju tkaničky, vzhlednu k Rachael. „Neviděla jsem ji.“ Mám-li být upřímná, vůbec jsem ji nehledala. Meghan je naše bývalá kamarádka, a zdá se, že je právě jen tím. Ničím víc. Ale i ona přijela na léto domů, a tak se Rachael snaží znovu oživit naše bývalé trio.

„Nakonec ji najdeme,“ podotkne a vzápětí změni téma, když dodá: „Slyšela jsi, že letos je ruské kolo naprogramované na rytmus písničky skupiny Daft Punk?“ Skočí přede mě, v písku udělá piruetu a pak přitanečí zpátky ke mně. Natáhne se po mé volné ruce a přitáhne si mě k sobě. Široce a zářivě se na mě usměje a otočí mě kolem sebe. Neochotně a navzdory skutečnosti, že nehraje žádná hudba, si s ní chvíli zatančím. „Další léto, další rok.“

Opatrně, abych neupustila svou zmrzlinu, se jí vytrhnu, ale nepřestanu ji pozorovat. Pořád se kolébá, pořád tančí na píseň, která zní jen v její hlavě. Pak zavře oči a udělá další piruetu. Já zatím přemýšlím o jejích slovech. *Další léto, další rok*. Už čtvrtým rokem jsme nejlepší kamarádky, a přes slabé loňské ochladnutí jsme si teď blíž než kdy dřív. Nebyla jsem si jistá, jestli mi někdy odpustí chyby, kterých jsem se dopustila, ale udělala to. Nechala to být, protože

bylo nutné soustředit se na důležitější věci. Třeba zásobit mě dostatečným množstvím zmrzliny a brát mě na výlety po celém státě, aby mě rozptýlila a já se tak cítila líp. Zoufalé časy vyžadují nejlepší přátele. A přestože pak brzy nastal čas mého odjezdu do Chicaga, kde jsem strávila celý rok ve snaze přežít první ročník studia na vysoké škole, zůstaly jsme nejlepšími kamarádkami. Teď jsem až do září v Santa Monice, takže máme několik měsíců, které můžeme strávit spolu.

„Přitahuješ pozornost,“ povím jí a koutky mých úst se zvednou do úsměvu. Prudce otevře oči a se zrůžovělými tvářemi se rozhlédne kolem. Několik lidí pozoruje její tichý tanec.

„Je čas vypadnout,“ zašeptá. Chytne mě za zápěstí a rozběhne se. Vleče mě za sebou přes celou pláž, od nohou jí odletuje písek a kolem se rozléhá její smích. Nemám jinou možnost, než letět za ní. Neběžíme dlouho, jen pár metrů, jen tak daleko, abychom se dostaly pryč od jejích diváků. „Na svou obranu,“ hekne, „musím poznamenat, že na Den nezávislosti má každý právo vypadat jako idiot. Je to rituál, který zdůrazňuje skutečnost, že jsme svobodný národ. Víš, jako že si můžeme dělat, co k čertu chceme.“

Přeju si, aby to tak bylo. Za devatenáct let svého dýchání jsem se naučila, že většinou nemůžeme dělat, co chceme. Nemůžeme si sami natankovat benzín. Nemůžeme odpálit ohňostroj. Nesmíme se dotknout nápisu Hollywood. Nemůžeme vstupovat tam, kde je vstup zakázán. Nesmíme líbat své nevlastní bratry. Samozřejmě, že všechny tyhle věci dělat můžeme, ale jen tehdy, když máme dost odvahy čelit následkům.

Zakoulím na Rachael očima. Jak stoupáme po schodech nahoru, hudba z mola je čím dál tím hlasitější. Ruské kolo dosud bliká červeně, modře a bíle. Nasvětlený je i zbytek parku, třebaže ne ve vlasteneckých barvách. Razíme si cestu horním parkovištěm, prolétáme se mezi auty, která jsou zaparkovaná příliš těsně vedle sebe, a vtom zahlédnu Jamieho. Je tu se svou přítelkyní Jen, se kte-

rou chodí už skoro dva roky. Na rohu parkoviště ji tiskne ke dveřím starého, omšelého Chevy. Muchlují se. Zjevně.

Rachael si jich musela všimnout, protože se vedle mě zastaví a zahledí se na ně. „Slyšela jsem, že s ním jsou docela problémy,“ zašeptá. „Je jako miniaturní blondátá verze jeho bratra, když byl ve stejném věku.“

Při zmínce o Jamieho bratrovi, který je zároveň mým nevlastním bratrem, automaticky šlehnu po Rachael varovným pohledem. Nemluvíme o něm. Nikdy nevyslovujeme jeho jméno. Už ne. Rachael zaregistruje náhlé napětí v mém obličejí a můj nabroušený výraz, uvědomí si svou chybu, bezhlasně se omluví a rukou si přikryje ústa.

Trochu se uvolním a ještě jednou se ohlédnou na Jamieho a Jen. Pořád se líbají. Odvrátím oči, zahodím zbývající zmrzlinu do nedalekého odpadkového koše a pak si odkašlu a zakřičím: „Nezapomeň dýchat, Jayi!“ Rachael se tiše uchechtne a laškovně mě plácne po rameni. Když Jamie zvedne hlavu, s lesknoucíma se očima a rozčuchanými vlasy, zvednu ruku a mávnu na něj. Na rozdíl od Jen, která ve vteřině, kdy mě spatří, málem umře studem, můj nevlastní bratr se jen naštve, stejně jako vždycky, když se mu pokusím něco říct.

„Trhni si, Eden!“ zahuláká přes celé parkoviště a jeho drsný hlas se ještě dlouho odráží mezi auty. Popadne Jen za ruku, otočí se a vleče ji opačným směrem. Nejspíš se celý večer snaží vyhýbat Elle, protože když chce být člověk se svou přítelkyní, rozhodně netouží, aby ho při tom přistihla máma.

„Pořád s tebou nemluví?“ zeptá se Rachael, když se přestane pochechtávat.

Pokrčím rameny, a zatímco znovu vyrazím, prohrábnu si konečky vlasů. Sahají mi těsně pod ramena, protože jsem se v zimě nechala ostříhat. „Minulý týden mě požádal, abych mu podala sůl,“ zamyslím se. „Počítá se to?“

„Ne.“

„V tom případě se mnou pořád nemluví.“

Jamie mě nemá moc rád. Ne proto, že je mu sedmnáct a má ke mně dost vyhraněný postoj, ke kterému zničehonic dospěl minulý rok, ale proto, že se mu ze mě dělá špatně. I z jeho staršího bratra. Ani jednoho z nás nemůže vystát. Nezáleží na tom, kolikrát jsem se ho snažila přesvědčit, že už mu to nemusí dělat starosti, odmítá mi věřit. Obvykle oddusá pryč a cestou za sebou práskne jedněmi nebo dvojími dveřmi. A tak zatímco s Rachael míříme na hlavní proměnádu, na které je stejně rušno jako před hodinou, jen si frustrovaně povzdechnu. Je tu spousta rodičů s malými dětmi a spousta psů, kteří uhybají před davu lidí. Procházejí se tu zamilované dvojice, podobné páru, který laškoval dole ve vodě. Nemůžu se na ně dívat. Drží se za ruce a usmívají se na sebe a mně se z toho svírá žaludek. Ale ne tak, že by mě v něm příjemně šimralo, spíš jsou to bolestivé křeče. Právě dnes a právě tady nenávidím každou dvojici, kterou potkám.

Rachael po pár minutách zastaví a dá se do řeči se dvěma dívkami, s nimiž chodila do školy. Matně si vzpomínám, že jsem je před lety občas ve škole zahlédla anebo jsem je potkala na proměnádě. Ve skutečnosti je neznám, přestože ony mě ano. Teď už mě znají všichni. Jsem „ona.“ Jsem „ta“ Eden. Jsem holka, na kterou všichni pohlížejí s odporem, které se všichni ušklíbají a hihňají. A přesně to samé se děje i teď. Nezáleží na tom, jak usilovně se snažím nabídnout dívkám vřelý úsměv, nikdy mi ho neoplatí. Obě po mně střílí nenávistným pohledem a pak se ode mě odvrátí a postaví se blíž k Rachael, takže mě od ní úplně odříznou. Stisknu rty, založím si ruce na hrudi, a zatímco čekám, než Rachael domluví, otráveně kopu do kousku dřeva.

Tohle se mi stává pokaždé, když se vrátím domů do Santa Monicy. Lidé mě tu nemají rádi. Považují mě za blázna a podivína. Existuje samozřejmě pár výjimek, jako je moje máma a Rachael, ale to je všechno. Všichni ostatní, přestože neznají celý příběh, mě jen odsuzují. Myslím, že nejhorší to bylo, když jsem vloni přijela domů

na Den díkůvzdání. Bylo to poprvé, co jsem se objevila doma po zářijovém odjezdu na vysokou školu. Za ten měsíc, co jsem nebyla doma, se ta informace dostala ven a rozšířila se jako lesní požár, takže než přišel Den díkůvzdání, věděli to úplně všichni. Nejdřív jsem netušila, oč jde a proč se ke mně najednou všichni chovají úplně jinak. Nechápala jsem, proč Katy Vanceová, dívka, se kterou jsem chodila na střední škole do několika předmětů, sklonila hlavu a vyrazila opačným směrem, sotva jsem na ni mávla. Nevěděla jsem, proč se dívka v supermarketu, která seděla za kasou, začala i se svou kolegyní hihňat, jakmile jsem se obrátila k odchodu. Nerozuměla jsem, proč se tyhle věci dějí, dokud jsem v neděli nestála na losangeleském letišti a nečekala na let do Chicaga. Přistoupila ke mně dívka, kterou jsem v životě neviděla, a tiše se mě zeptala: „Ty jsi ta holka, co chodila se svým nevlastním bratrem, že jo?“

Rachael nemluví dlouho. Každých pár vteřin obezřetně mrkne svým směrem, jako by se snažila odhadnout, jestli jsem v pořádku nebo ne, a přestože ve snaze ujistit ji, že je mi fajn, vždycky nenuceně pokrčím rameny, raději hovor ukončí a vymluví se, že musíme někde být, i když nikde být nemusíme. Právě proto mám Rachael tolik ráda.

„Jestli chceš, už s nimi nikdy nepromluví,“ nabízí mi pevným hlasem, jakmile dívky odejdou. Odhodí zmrzlinu do odpadkového koše a zahákne svou paži za moji. Zavrtí mnou směrem k Pacific Parku tak prudce, až mě zabolí za krkem.

„Jestli mám být upřímná, už mi to vůbec nevádí,“ pokusím se ji přesvědčit. Necháme se unášet davem, který uprostřed vůbec není tak hustý, jak se zdálo, takže se jí klidně nechám táhnout stále vpřed.

„Ehm-ehm,“ zabručí Rachael na znamení, že mi nevěří ani slovo.

Chci se s ní přít, povědět jí, že jsem vážně, vážně v pořádku, že se cítím dobře, že je všechno fajn, ale dřív než stačím otevřít pusku, naši pozornost upoutá něco jiného. Jakoby odnikud se naším směrem valí Jake Maxwell, doklouže k nám a přinutí nás prudce se

zastavit. Je to náš starý přítel, podobně jako Meghan, a dnes jsme s ním už mluvily. Bylo to před pár hodinami, kdy byl ještě docela střízlivý. Teď už se to o něm říct nedá.

„Tady jste, holky!“ Sáhne po našich zaháknutých pažích, rozdělí nás, vezme nás za ruce a každé z nás náznakem políbí klouby na ruce.

Jake, který studuje v Ohio, poprvé přijel na léto domů. Když jsme na něho narazily dřív, poprvé po dvou letech, překvapilo mě, že nosí vousy, a jeho zase překvapilo zjištění, že dosud žiju v Santa Monice. Z nějakého důvodu se domníval, že jsem se už dávno přestěhovala zpátky do Portlandu. Ale kromě vousů a mylných představ se nijak nezměnil. Pořád je sukničkář a nijak se to nesnaží skrývat. Na Rachaelin dotaz, jak se má, odpověděl, že nijak zvlášť dobře, protože se s ním nedávno rozešly obě jeho přítelkyně a on dosud nechápe proč. Já jsem to uhodla hned.

„Odkud pořád bereš to pivo?“ zeptá se ho Rachael, nakrčí nos a vytrhne ruku z jeho sevření. Musí mluvit nahlas, aby překřičela hudbu linoucí se z Pacific Parku.

„Od TJ,“ uchechtne se Jake. A pro případ, že bychom nevěděly, zakouří očima přes rameno a palcem ukáže do dálky za sebe. TJ má byt u pláže. Jak bych mohla zapomenout. Při vzpomínce na něj se mi obrátí žaludek. „Poslal mě sem sehnat nějaké lidi. Máte chuť zajít na večírek?“ Při tom slově se mu rozsvítí oči a mně je zatěžko brát vážně tílko, které má na sobě. Je na něm orel umístěný na pozadí americké vlajky, který má pod nohama velkými tučnými písmeny napsáno SVOBODA. Vypadá naprosto směšně, ale ne tak šíleně jako nalepovací tetování ve tvaru orla, co s hrdostí předvádí na levé tváři. Začínám uvažovat, jestli se opravdu opil jen z piva.

„Večírek?“ zopakuje Rachael. Vyměníme si pohled a já jí okamžitě vidím na očích, že tam touží jít.

„Jo, jo,“ nadšeně hýká Jake a kření se na nás skrz své vousy. „Je tam pivo a všechno! No tak, přijďte, je Čtvrtý červenec. A ještě k tomu víkend. Musíte přijít. Budou tam všichni.“

Zamračím se. „Všichni?“ Jake hned spustí: „TJ a všichni ostatní, Meghan a Jared už jsou tam, Dean přijde později, myslím, že se objeví i Austin Camer –“

„Já nejdu.“

Jake se zarazí a namísto úsměvu se naštvane zamračí. Podívá se na Rachael a vsadila bych se, že kratičce protočil panenky. Když obrátí své krví podlité oči zpátky na mě, popadne mě za ramena a jemně mnou zatřese. „Halóóóóó?“ Teatrálně vytřeští oči a předstírá, že zkoumá každý centimetr mého obličeje. „Kde je k čertu Eden? Já vím, že jsem tě už strašně dlouho neviděl, ale za ty dva roky se z tebe přece nemohla stát tahle nudná holka.“

Znechuceně se vymaním z jeho stisku a o krok couvnu. Protože to není blízký kamarád a vlastně už ani kamarád, nepovažuji za nutné se mu zpovídat. A tak zůstanu zticha, zírám na své tenisky a doufám, že Rachael zasáhne a jako obvykle mě zachrání, protože v poslední době spoléhám jen na ni. Spoléhám na Rachael a na její vysvětlení všem okolo, že jsem se svým nevlastním bratrem nikdy nechodila a nikdy chodit nebudu. Spoléhám na ni, že mi pomůže vybruslit ze situací, kde bych mohla narazit na Deana. Po všem, co se stalo, se pořád příšerně stydím přijít mu na oči, a nepochybuju, že ani on o setkání se mnou nestojí. Nikdo nemá zájem vidět se se svou bývalou přítelkyní, zvlášť když ho podvedla.

Jako obvykle slyším Rachael, jak povídá: „Jestli tam nechce jít, nemusí.“ Já jen dál zírám na své tenisky, protože kdykoli Rachael vystoupí na mou obranu, cítím se slabší a ubožejší než předtím.

„Nemůžeš se mu vyhýbat navždycky,“ zamumlá Jake. Najednou zní jeho hlas vážně, a když zvednu hlavu, uvědomím si, že důvod, proč na ten večírek nechci jít, je mu naprosto jasný – je to Dean. Nemůžu to popřít, a tak jen pokrčím rameny a začnu si třít spánky. Je tu ovšem i druhý důvod. A z toho druhého důvodu se mi svírá žaludek. V tom bytě jsem už jednou byla. Bylo to před třemi lety a byla jsem tam se svým nevlastním bratrem. Ze všech dní právě dnes tam opravdu nechci jít.

„Ty běž,“ vybídnou Rachael po krátkém tichu. Vidím, jak zoufale dychtí na ten večírek jít, ale nechce mě nechat samotou, a tak nabídku nejspíš odmítne. To nejlepší přátelé dělají. Ale nejlepší přátelé se také umějí domluvit na kompromisu. Rachael už se mnou strávila skoro celý večer ve snaze se ujistit, že budu v tento obávaný den v pořádku, takže si zaslouží trochu zábavy. Koneckonců, Den nezávislosti letos připadl na pátek a mnoho lidí se to snaží co nejlíp využít. Měla by to udělat i Rachael. „Já půjdu najít Ellu nebo tak něco.“

„Mně to nevadí.“

Dokonce i já poznám, že lže. „Rachael,“ oslovím ji odhodlaně a kývnu hlavou k bytu, kde se koná večírek. „Jdi.“

Znepokojeně se prsty štípnou do spodního rtu a na krátkou chvíli se zamyslí. Dnes nepoužila skoro žádný make-up – v poslední době ho používá jen zřídka – takže vypadá stěžejně na sedmnáct, a rozhodně ne na dvacet. „Víš to určitě?“

„Naprosto.“

„Tak pojďme!“ zajásá Jake, na tváři s vytetovaným orlem se mu objeví původní panovačný úšklebek, natáhne se po Rachaelině ruce a prudce ji přitáhne k sobě. „Čeká nás večírek!“ Začne mou kamarádku tahat pryč a vleče ji po dřevěné promenádě dál od mola. Rachael mi ještě stihne zamávat na rozloučenou a pak oba zmizí v davu.

Jakmile jsou pryč, mrknu na telefon, kolik je hodin. Je krátce po půl desáté. Ohňostroje v Marina del Rey i v Pacific Palisades už skončily a spousta lidí proto zamířila domů. Vyhledám číslo na Ellu a zavolám jí. Moje máma i její přítel mají bohužel oba noční, takže tady na molu oslavují Čtvrtý červenec jen můj táta a moje nevlastní máma. Jsme domluvení, že mě vezmou domů, a tak nemám jinou možnost, než je vyhledat. Mnohem horší ovšem je, že tento týden bydlím u táty. Když má člověk rozvedené rodiče, je to hrůza. Musím se stěhovat z domu do domu. U táty zůstávám jen velmi nerada a on to nenávidí ještě víc než já, hlavně proto, že je náš vztah ne-

snesitelně napjatý a rozpačitý. Stejně jako Jamie, i táta se mnou mluví jen v absolutně nezbytných případech.

Ella s někým hovoří, a tak hovor spadne rovnou do její hlasové schránky. Nenechám jí vzkaz, jen co nejrychleji ukončím hovor. Představa, že bych měla zavolat tátovi, mě děsí, přesto projdu své kontakty, vyhledám jeho číslo a zavolám mu. Telefon začne vyzvánět a já se zamračeným výrazem čekám, až uslyším jeho drsný hlas.

Jak stojím na dřevěné proměně s telefonem přitisknutým k uchu a kolem mě se přelévá dav lidí, něco zachytí mou pozornost. Je to můj nejmladší nevlastní bratr Chase. Postává před restaurací Bubba Gump a je sám, přestože by sám být neměl. Navzdory své osamocenenosti se netváří nijak ustaraně, spíš jen znuděně přechází sem a tam.

Přestanu volat tátovi a zamířím k Chaseovi. Když si všimne, že se k němu blížím, okamžitě se zastaví a zatváří se zaraženě.

„Kde máš své kamarády?“ zeptám se ho, sotva přijdu blíž. Rozhlédnu se kolem a hledám skupinku kluků, kteří už brzy nastoupí na střední školu, ale nikde je nevidím.

Chase si kolem ukazováčku omotá silný pramen blonděných vlasů. „Jeli autobusem do Venice, ale já jsem nejel, protože –“

„Protože ti tvoje máma řekla, abys neodcházel z mola,“ dokončím a Chase přikývne. Spolu se svým okruhem přátel má sklony dostávat se do potíží, ale Chase je naštěstí dost chytrý, aby věděl, kdy nemá porušovat pravidla. Jsem přesvědčená, že ani rodiče jeho kamarádů by nebyli nadšení, kdyby věděli, že se jejich děti na Den nezávislosti vydali do Venice. Dnes večer tam určitě panuje dost divoká atmosféra, a tak jsem ráda, že Chase zůstal tady. „Chceš se poflakovat se mnou?“

„Jasně.“ Položím mu ruku kolem ramen a odtáhnu ho od restaurace směrem k Pacific Parku. Chase miluje arkádové hry, ale než se dostaneme do blízkosti herny, musím zastavit, protože mi začne zvonit telefon. Jakmile zjistím, že mi volá táta, aspoň vteřinu se psychicky připravuju a teprve pak se ohlásím.

„Co jsi chtěla?“ odměřeně zavrčí. Takhle je to vždycky.

Trochu se odkloním od Chase, přitisknu si telefon těsněji k uchu a řeknu: „Nic. Jen jsem chtěla vědět, kde jste.“

„No, my jsme v autě,“ odsekne táta, jako by čekal, že to dávno vím. „Pospěš si za námi, jinak budeš muset o odvoz poprosit svého bratra, který tě ale určitě neodveze.“

Nic na to neřeknu a rychle ukončím hovor. Většina z mých telefonátů s tátou končí právě tak, že jeden z nás prostě ukončí hovor v půlce věty. I naše konverzace z očí do očí končívají podobně. Obvykle jeden z nás vztekle oddusá pryč. Musím se přiznat, že já většinou ukončím telefonický hovor a táta zas odkráčí pryč, když stojíme proti sobě.

„Kdo to byl?“ zeptá se Chase, když se k němu otočím.

„Jedeme domů,“ odpovím a vyhnu se tak odpovědi na jeho otázku. Ne proto, že Chase nezajímá skutečnost, že se s tátou nemůžeme vystát, ale když jde o zbytek rodiny, je snazší udržet napětí na minimu. Ať už za rodinu považuju cokoli. Přitáhnu si Chase k sobě a spolu s ním zamířím pryč od Pacific Parku a směrem k městu. „Dnes žádné arkádové hry nebudou.“

Chase pokrčí rameny. „Já už jsem stejně vyhrál spoustu lístků předtím.“

„Kolik?“

Trochu samolibě se zakření a pak si poplácá zadní kapsy šortek. Obě dvě se nadouvají žlutými lístky. „Přes sedm set.“

„To snad ne. Na co si je šetříš?“

„Chci dosáhnout dvou tisíc.“

Zatímco kráčíme po dřevěné promenádě k Ocean Avenue a zpátky k autu, bavíme se o arkádových hrách, o lístcích, o ruském kole, o ohňostroji a o Venice. Parkování v Den nezávislosti je vždycky neuvěřitelně náročné a po několikaminutové hádce s Chasem o tom, kde táta na začátku večera zaparkoval, zjistím, že to já se mýlím. Neparkujeme na sever od hlavní silnice, jak jsem si myslela, ale na jih od ní, poblíž křižovatky Pico Boulevard a Třetí ulice.

Je to asi kilometr odsud, takže si musíme pohnout. Táta nemá rád, když ho necháváme čekat. Nesnáší to.

Když za deset minut dorazíme k autu, Lexus stojí na chodníku, vklíněný mezi dvěma jinými auty. K mému překvapení stojí táta venku. Paže má překřížené na hrudi, nohou netrpělivě klepe o zem a ze rtů mu splývají obvyklé sprosté nadávky.

„No výborně, našla jsi svého bratra,“ ostře zavrčí a nezapomene zdůraznit poslední slovo. Jamie a Chase už nikdy nejsou jen „Jamie a Chase.“ Za poslední rok o nich táta mluví jen jako o mých bratrech, jako by tím chtěl něco dokázat. Jamie to nesnáší stejně jako já, ale Chaseovi to zřejmě vůbec nedochází.

Zůstanu klidná, a namísto abych se nechala otrávit tátovým opovržlivým tónem, raději se mu podívám přes rameno a spočinu očima na Elle. Sedí na sedadle spolujezdce, tělo má odvrácené od okna a k uchu má přitisknutý telefon. Nejspíš je to pořád stejný hovor, kterým se zabývala, když jsem jí předtím volala. Podívám se zpátky na tátu. „Práce?“

„Ehm-ehm.“ Nakloní se a zničehonic hlasitě zaklepe na okno a vyleká Ellu natolik, že jí telefon málem vyletí z ruky. Prudce se na sedadle otočí a podívá se na tátu, který kývne hlavou ke mně a Chaseovi. Ella mu kývnutí oplátí, znovu si přitiskne telefon k uchu, něco zamumlá a pak ukončí hovor. Teprve pak nám táta konečně řekne, abychom nasedli do auta.

Spolu s Chasem nasedneme a zapneme si bezpečnostní pásy. Táta vklouzne za volant a ve zpětném zrcátku mi věnuje zlostný pohled, který se rozhodnu ignorovat. Rozjedeme se a Ella otočí hlavu dozadu.

„Nechceš se zdržet ještě o trochu déle?“ zeptá se mě, zatímco blondáté vlasy jí hezky rámuje obličej. Blíží se desátá hodina, a tak netuším, proč čeká, že bych tu chtěla zůstat. Jít na večírek u TJ je to poslední, co bych chtěla udělat, takže jsem ráda, že jedeme domů.

„Ani ne,“ zavrtím hlavou. O večírku se nezmíním. Ani o tom, že celý večer stál za houby.

„A co ty, kámo?“ přerušil nás táta a ve zpětném zrcátku kývne na Chase. „Myslel jsem, že tě vezme domů Greggova máma.“

Chase přestane psát zprávu a zvedne hlavu. Střelí po mně postranním pohledem, a tak si vteřinu lámu hlavu a pak tátovi odpovím: „Necítil se moc dobře, a tak jsem mu řekla, aby jel domů s námi.“ Aby to znělo přesvědčivě, podívám se na Chase s falešnou starostí a zeptám se: „Jak se cítíš teď?“ „Líp,“ odvětlí Chase, který hraje se mnou, přitiskne si hřbet ruky k čelu a jemně si ho promne. „Myslím, že se mi trochu zatočila hlava z ruského kola, ale teď už jsem naprosto v pořádku. Můžeme se zastavit na burger? Prosim, tati? Umírám hladý. Přece nechceš, abych tu omdlel, že ne?“

Ella zakouklí očima a otočí se zpátky dopředu. Táta na to jen řekne: „Popřemýšlím o tom.“ Vzhledem k tomu, že nám nikdo z předních sedadel nevěnuje přílišnou pozornost, sbalím ruku v pěst a položím ji na prostřední sedadlo. Chase okamžitě narazí svou pěstí o mou a oba se na sebe mírně usmějeme. Kdyby se táta dozvěděl, co provedli Chaseovi kamarádi, Chase už by se s nimi nesměl nikdy vídat. Takže i když Chase vždycky udělá tu správnou věc, je lepší se o tom nezmiňovat.

Nakonec zastavíme u restaurace Wendy's na Lincoln Boulevard a necháme se obsloužit u okénka. Táta a Chase si vezmou burgery a já se rozhodnu pro ledový vanilkový koktejl. Velký. Zbytek cesty strávím upíjením nápoje, zíráním z okna na temnou oblohu a poslechem tátova a Ellina hovoru na pozadí hudby z osmdesátých let. Baví se o Jamiem a odhadují, jestli se stihne vrátit před půlnocní večeří. Táta předpokládá, že se minimálně o hodinu opozdí.

Jelikož provoz zeslábl, dostaneme se domů během deseti minut a táta zaparkuje na příjezdové cestě za Range Roverem, který patří Elle. Jakmile zhasne motor, s prázdným kelímkem v ruce otevřu dveře a vystoupím ven. Namířím si to k hlavním dveřím, ale Ella přes střechu Lexusu zavolá moje jméno.

„Pomůžeš mi vynést z auta nákup?“ zeptá se pevným hlasem a úsečně kývne k Range Roveru. Protože mám Ellu ráda, bez váhá-

ní změním směr a jdu k jejímu autu. Následuje mě. Chvilí hledá klíče v kabelce, najde je a otevře zavazadlový prostor.

Podívám se dolů, připravená sáhnout dovnitř a popadnout několik nákupních tašek, ale zavazadlový prosto je prázdný, takže jsem z toho trochu zmatená. Uvažuji, jestli Ella nezačala mít potíže s pamětí, a tak se na ni s povytaženým obočím zadívám. V doširoka otevřených očích má obezřetný výraz a zpoza auta nenápadně pozoruje tátu a Chase, kteří se blíží k domu. Jakmile zajdou dovnitř, podívá se mi do očí.

„Volal Tyler,“ vyhrkne.

Ve snaze se bránit o krok couvnu. Jeho jméno působí jako zbraň. Proto už ho nikdy nevyslovuju. Proto už ho nikdy nechci slyšet. Vždycky mě to strašně zabolí. I teď cítím, jak se mi svírá hrdlo, jak zapomínám dýchat a jak mi po zádech přechází mráz. Takže ten její hovor se vůbec netýkal práce. Byl to Tyler. Vždycky volá Elle, asi tak jednou týdně, a já o tom moc dobře vím. Ella zoufale očekává každý jeho hovor, ale před ostatními se o něm nikdy nezmiňuje. Až doteď.

Polkne a než znovu promluví, ohlédne se k domu. Má strach, že by ji mohl zaslechnout táta, který všem přísně zakázal vyslovovat v mé blízkosti Tylerovo jméno. Tenhle tátův příkaz je zřejmě jediný, na čem se spolu shodneme. Ella přesto pokračuje. Podívá se na mě pohledem, který obsahuje lítost i smutek, a zašeptá: „Požádal mě, abych ti popřála šťastný Čtvrtý červenec.“

Ironie, která se v téhle situaci skrývá, mě nutí do smíchu, ale vzápětí se natolik rozčílím, že smát se mi připadne nemožné. Čtvrtého července před třemi lety jsem se během ohňostroje schovávala s Tylerem na chodbách střední školy v Culveru. Právě tam celá tahle šlamastyka začala. Právě tam jsem si uvědomila, že pohlížím na svého nevlastního bratra způsobem, jakým bych na něho pohlížet neměla. V ten večer nás zatkli, protože jsme vstoupili na místo, kam byl vstup zakázán. Čtvrtého července minulého roku jsme se s Tylerem nešli podívat na ohňostroj. Déšť vytrvale skrápěl město

a my jsme raději zůstali v jeho bytě v New Yorku. Byli jsme sami, ve tmě a Tyler mi citoval biblické verše. Taky mi na záda napsal, že jsem jeho. To byly úplně jiné Čtvrté července. Ne jako ten dnešní. Takže přát mi dnes večer šťastný Čtvrtý červenec mi připadá jako vtip. Už jsem ho neviděla celý rok. Odešel ode mě, opustil mě ve chvíli, kdy jsem ho nejvíc potřebovala. Už nejsem jeho, není tady, aby dnešní večer strávil se mnou, tak jak se opovažuje přát mi šťastný Čtvrtý červenec?

Jak se moje mysl snaží všechno zpracovat, cítím, že se ve mně rozmáhá zuřivost. Ella čeká, že na to něco řeknu, a tak než se otočím a vběhnu do domu, nejdřív zabouchnu zavazadlový prostor.

„Pověz Tylerovi, že takový nebyl ani trochu.“

Krátce po půlnoci mi zavolá Rachael. Ještě nespím, ale už skoro usínám, takže mě takové vyrušení jen otráví. Natáhnu ruku a přijmu hovor. Protřu si oči, a když na lince uslyším hlasitou hudbu a výkřiky, odolám nutkání protočit panenky. „Nech mě hádat,“ vzdychnu. „Potřebuješ odvoz?“

„Já ne,“ odpoví Rachael po vteřině, hlasitým, ale kupodivu neopilým hlasem. „Tvůj bratr.“

To je to poslední, co jsem od ní čekala. Je to pro mě takové překvapení, že se prudce posadím a okamžitě sáhnu po klíčích od svého auta. „Jamie?“

„Jo. TJ chce, aby vypadl,“ vysvětlí. Zní téměř střízlivě a já cítím, že se mračí. „Hraje si se sadou nožů v kuchyni a právě se pozvracel.“

„K čertu, co tam vůbec dělá?“

„TJ tu má bratra, který na večírek pozval hromadu svých přátel, takže tu pobíhá spousta čtvrtáků a já si vedle nich připadám strašně stará.“ Rachael se na chvíli zarazí, protože na ni někdo zařve, ať zavře pusou, nejspíš některý z těch středoškoláků, o kterých se zmínila. Rachael zareaguje nadávkou a pak si přitiskne telefon zpátky k uchu. „Vlastně, mohla bys odvézt i mě? Je tu hrozná nuda.“

„Za pět minut jsem tam.“ Zavěším, vzdychnu a slezu z postele. Rozsvítím světlo a obuju si červené tenisky, které jsem měla před-

tím. Nechám si na sobě pyžamo, jen si přes něj přehodím mikinu a vyjdu z pokoje.

Dům je tichý. Ne proto, že by táta s Ellou spali, ale proto, že tu nejsou. Jsou naproti přes ulici, v domě Dawn a Philipa, Rachaeliných rodičů, kteří pořádají večírek na oslavu Dne nezávislosti. Táta a Ella jim slíbili, že se tam později zastaví. Dovedu si to představit. Mámy a tátové ve středním věku popíjejí pivo a koktejly a baví se při mizerné hudbě, kterou považovali za úžasnou, když jim bylo tolik, co teď mně. Jsem ale ráda, že tam jsou, protože takhle můžu snadno vyklouznout z domu a vysvobodit Rachael a Jamieho, aniž by mě táta vyslýchal.

Když se nemusím po domě plížit po špičkách, bez problému se jdu dolů. A protože nechci budit Chase, ani se mu nenamáhám říct, že jdu ven. Než odejdu, vezmu vzadu na zahradě kbelík, protože vážně nechci, aby mi Jamie pozvracel sedadla. Zamknu dům a pro případ, že by táta nebo Ella stáli u okna obývacího pokoje Rachaeliných rodičů, rychle vyrazím k autu. Světla v jejich domě jsou rozsvícená a za zataženými závěsy jsou vidět stíny bavících se hostů. Neváhám, i s kbelíkem skočím do auta a rozjedu se.

Provoz na silnicích je slabý, takže k bytu, kde se koná večírek, mi to trvá opravdu jen pět minut. Sjedou dolů po Deidre Avenue, odbočím na Ocean Avenue a pokračuju kolem pláže. Molo už je zavřené, takže ve srovnání s tím, jak to tu vypadalo před několika hodinami, je tu až příliš velký klid. Naopak před domem, kde má TJ byt a ve kterém se koná večírek, není klid ani trochu. Ulice je lemovaná zaparkovanými auty, včetně Jamieho BMW, takže je zhořla nemožné někde zastavit. Zůstanu tedy stát uprostřed silnice, připravená odjet, kdybych způsobila nějakou půlnoční zácpu. Pošlu Rachael zprávu, že jsem tady, a napíšu i Jamiemu, že během minuty musí zvednout svůj opilý zadek a vypadnout odtamtud.

Zatímco čekám, zabloudím očima k bytu ve druhém patře. Je to jediný byt, ve kterém se svítí. Obrovská okna od stropu k podlaze mi umožňují nahlédnout dovnitř, ale jediné, co vidím, je spousta

lidí. Z doby před třemi lety, kdy jsem byt navštívila, si nevzpomínám, že by byl nějak velký, takže se spíš zdá, že na večírek přišlo až příliš mnoho hostů. Jake se pravděpodobně snaží přesvědčit nějakou ubohou dívku, aby s ním šla domů. Dean nejspíš dává pozor, aby nikdo neprovedl žádnou hloupost. Meghan a její přítel Jared asi dělají, cokoli dělají. Nemám tušení.

Netrvá dlouho a objeví se Rachael a Jamie. Přes prosklené dveře budovy je vidím vycházet z výtahu. Jamie se potácí a Rachael ho v podstatě vleče ven. Zahlédne mě a vrhne na mě rozčilený pohled, a tak otevřu dveře, vystoupím ven a pomůžu jí.

„Doufám, že budeš mít zítra kocovinu jak vystřiženou z pekla,“ zavrčím směrem k Jamiemu, když sahám po jeho paži, pokládám si ji přes ramena a pomáhám mu udržet se na nohou. Má přivřeně oči, rozčuchané vlasy a končetiny neschopné pohybu. Je tak opilý, že se stěží hýbe.

„Doufám, že ty se dostaneš rovnou do pekla,“ podaří se mu vykoktat. Neurazím se ani mě to nezraní, protože Jamie má na mě takové poznámky každou chvíli. Zvykla jsem si na ně stejně jako na Jamieho pohrdavý postoj.

Za jeho ramenem Rachael nakrčí čelo a věnuje mi ustaraný pohled, ale nekomentuje to. Raději přidrží Jamieho, než otevřu zadní dveře, a společnými silami ho šoupneme na zadní sedadlo. Abychom ho dostaly dovnitř, musíme mu ohnout ruce i nohy. Chvilí neobratně zápolím s jeho bezpečnostním pásem a snažím se mu ho zapnout, ale odstrkuje mě pryč, a tak toho nechám a zabouchnu za ním dveře.

„Tak ten tě teda vážně nenávidí,“ zamumlá Rachael a přejde ke dvěřím spolujezdce. Vlasy už nemá stažené do ohonu, ale spadají jí přes ramena v dlouhých, zacuchaných vlnách a šátek má omotaný kolem zápěstí. Je zcela střízlivá.

„Možná mě nenávidí, ale ráno bude rád, že jsem ho přivezla domů já, a ne rodiče,“ poznamenám. „Taky by mohl mít do konce života domácí vězení.“ Otevřu dveře a vklouznu za volant ve stej-

ném okamžiku, kdy Rachael nasedne na sedadlo spolujezdce. Zvedne kbelík, tázavě se na mě podívá, a když pokrčím rameny, jen se rozesměje a pošle ho dozadu. Jamie ho okamžitě popadne, ale neobejde se to bez tichého reptání.

„Šli vaši rodiče k nám?“ zeptá se Rachael, když se rozjedeme a necháme večírek i všechny opilé hosty za sebou.

„Jo,“ přitakám, ale nezapomenu ve zpětném zrcátku po očku sledovat Jamieho. Sesunul se na zadní sedadla, kbelík odložil na podlahu za sedadlo spolujezdce a naklonil nad něj hlavu. Zamračím se a pomodlím se, aby se nepozvracel, pak se vrátím očima na cestu před sebou. „Ještě tam jsou. Všichni tam jsou.“

Rachael praští hlavou o opěrku a zasténá. Na obličej obrácený k oknu jí dopadá záře pouličních lamp. „V tom případě budu muset proklouznout zadními dveřmi,“ přemýšlí. „Chci se vyhnout všem přátelům mých rodičů, kteří by akorát vyzvídali, co dělám se svým životem.“

„Co děláš se svým životem?“ Rachael se na mě podívá a přimhouří oči. Zazubím se, ale ne na dlouho, protože mou pozornost upoutá Jamie.

„Pušť mě ven,“ mumlá ze zadního sedadla. Mrknu se do zpětného zrcátka a vidím, že hmatá po klíče, takže rychle zamknu. Chvilí lomcuje klikou, vytáhne své tělo do sedu, a když si uvědomí, že je zamčeno, začne bušit pěstí do okna. „Já nechci být v tomhle autě!“

„Tak to máš nejspíš smůlu,“ pravím nenuceně s oběma rukama na volantu a s pozorností upřenou na silnici před námi, po které se blížíme k domovu.

„Rachael!“ Jamie se nakloní dopředu a natáhne ruce kolem sedadla spolujezdce. Popadne Rachael za ramena a odmítne ji pustit. „Co si pamatuju, jsi moje sousedka, můžeš mi, prosím, pomoci z tohohle auta?“

Rachael se podaří vymanit z jeho stisku. Ve snaze dostat se z jeho zoufalých rukou vyklouzne z bezpečnostního pásu a během vteřiny se k němu otočí čelem a zády se opře o palubní desku. Zved-

ne prst. „Nedotýkej se mě. Nikdy,“ varuje ho mezerou mezi sedadlem a opěrkou hlavy.

„Ale ty mi musíš pomoci!“

Rachael si zhluboka povzdychne, přitiskne si ukazováček ke spánku a blahosklonným tónem se zeptá: „A s čím přesně potřebuješ pomoci, Jamie?“

„Pomoz mi dostat se pryč od ní,“ vyhrkne Jay. Letmo na něho pohlednu a vidím, že ukazuje prstem svým směrem. Když se naše pohledy setkají, odporem přimhouří oči. „Je to zrůda.“

„Už s tím přestaň,“ vyštěknu na něj, pevně sevřu volant a dupnu na plyn. Řítím se po Deidre Avenue a ignoruju Rachael, která přelétá pohledem mezi mnou a Jamiem. Ví, že spolu nevycházíme, ale myslím, že to dosud nezažila na vlastní oči.

Rozhoduje se, jestli má zůstat zticha anebo vyvolat hádku, ale nakonec se jen přes opěrku hlavy přísně podívá na Jamieho a varuje ho, aby už neřekl jediné slovo. „Dám ti radu. Jsi opilý a jsi kretén, takže zmlkni.“

Jamie se pobouřeně zhroutí na sedadlo. Zírá na Rachael a snaží se vymyslet nějakou odpověď. Když s ní konečně přijde, zní téměř nonšalantně. Pomalu začne pohybovat rty a řekne: „Já jsem opilý? Tss. Já jsem kretén? Ještě větší tss. Zní to někomu povědomě?“ Pak se znovu pomalu posadí a s opileckým, pokřiveným úsměvem na obličeji se nakloní ke mně. Netváří se ani trochu přátelsky, přesto mi položí ruku na rameno a silně mi ho stiskne. Očima zamžourá na Rachael a uchechtne se. „Přineste trochu trávy a tahle holka se zamiluje i do mě.“

Okamžitě setřesu jeho ruku z ramene, praštím ho loktem do hrudníku a odstrčím ho od sebe. Auto se mírně vychýlí z dráhy, a tak rychle vrátím obě ruce na volant. Znovu mrknu do zpětného zrcátka a věnuju mu nejuživější pohled, jakého jsem v té chvíli schopná. Nedá mi moc práce. „Co máš sakra za problém?“

Koutkem oka vidím, že se Rachael pomalu usazuje zpátky na sedadlo spolujedce a vrhá na mě nesouhlasný pohled. Ve stejném

okamžiku taky položí ruku na volant, jako by se bála, že strhnu auto ze silnice. „Je jen opilý, Eden.“

Já ji ale neposlouchám, protože nemluvím o jeho současném chování. Mluvím o všem, co se děje od minulého léta. Přestože na to měl celý rok, Jamie nedokázal přijmout pravdu, a já už vážně uvažuji nad tím, jestli ho to vůbec někdy přejde. Začínám věřit, že Tylera i mě bude už navždy nenávidět. „Vážně,“ vyštěknu a rozhořčeně rozhodím ruce, „Co máš krucinál za problém? Vysvětli mi to.“

Jamie ztěžka polkne, nakloní se nad středovou konzoli auta a spočine zarudlýma očima na mně. Pomalu vyplivne slova: „Ty. Jsi. Odporná.“

Chvilí zůstanu zticha. Slyším jen motor auta a skřípání svých zubů. Jedna část mého já by Jamieho nejraději vykopla ven. Druhé mé části je do pláče. Pravdou je, že moc dobře vím, že to Jamie takhle cítí. Vím, že si o mně myslí, jak jsem šílená a odporná a nechutná a vyšinutá, ale až dosud to nikdy neřekl nahlas, a na zlomek vteřiny se mi udělá zle.

„Nevím, co čekáš, že na to řeknu,“ šeptnu. „Opravdu nevím. Nic mezi...“ zarazím se, odkašlu si a zkusím to ještě jednou. „Mezi Tylerem a mnou už nic není. On i já jsme se přes to už dávno přenesli. Takže, prosím, Jamie. Prosím, přestaň mě nenávidět.“ Jamie na mě vteřinu tupě zírá, pak sebou plácne o sedadlo, ale tentokrát se natáhne po kbelíku a začne prudce zvracet. Rachael vyjekne a jak se jí samotné začne navalovat, zakryje si pusu rukou. Znovu se přitiskne zády k palubní desce a snaží se od Jamieho držet co nejdál. Nakrčím nos a stočím všechna čtyři okénka, aby se do auta dostal čerstvý vzduch.

„Ale odporná jsi prý ty,“ zamumlá Rachael přes prsty.

Jamie zvrací a sípe a sténá a nadává po celý zbytek cesty, která už našťestí netrvá víc než pár minut. Rachael ani já už nic neřekneme, jen tiše posloucháme vítr a Jamieho utrpení. Ve chvíli, kdy zahlédnu náš dům, už ale Jamie není jediný, kdo tu kleje. Já totiž začnu taky.

Jako by to naplánoval sám ďábel, táta a Ella se vracejí z Rachaelina domu přesně v momentě, kdy začnu brzdit. Když si všimnou, že se moje auto blíží, oba se na trávníku zastaví a táta si dá okamžitě ruce v bok, stiskne rty do tenké čárky a přísně přimhouří oči.

„Sakra,“ vyprsknu už asi po páté. „Sakra, sakra, sakra.“ Pomalu zastavím u obrubníku a zhasnu motor. Čelním sklem vidím, jak se Ella zamračeně snaží zjistit, koho jsem přivezla. Naneštěstí pro ni mám na zadním sedadle auta jejího opilého a zvracejícího syna.

Rachael potřese hlavou a letmým pohledem stělí po Jamiem. „Někdo si to pořádně slízne.“

„To si tedy slízne.“ Zhluboka se nadechnu, vytáhnu klíče ze zapalování, otevřu dveře a vystoupím z auta ve stejném okamžiku jako Rachael. Pomalu se otočím k tátovi a Elle.

„Rachael, myslím, že tví rodiče už si dělají starosti, kde jsi,“ pronese táta upjatě a nepatrně kývne hlavou směrem k jejich domu. Pořád v něm svítí všechna světla a za závěsy jsou vidět stíny hostů.

„Děkuju, pane Munro, hned jim půjdu říct, že už jsem doma,“ odvětlí Rachael nejnevinnějším hlasem, jaký dokáže vykouzlit, ale já v jejích slovech slyším náznak sarkasmu. Jenomže táta je čtyřicátník s prošedivělými vlasy a na dobu, kdy sám dospíval, si ani v nejmenším nepamatuje, takže nic nepozná, jen se na ni ztuhle usměje a čeká, až odejde. Rachael se otočí a zamíří k domu, ale přesto se ještě otře o mě a zamumlá: „Nemůžu se dočkat, až se odstěhuju.“

Asi na minutu se na ulici rozhostí ticho. Nechci promluvit jako první. Jamie dosud sedí na zadním sedadle mého auta. Ella pořád mžourá a táta čeká, až Rachael zmizí. Ve vteřině, kdy zapadne do domu, táta stělí očima po mně a zavrčí: „Kde jsi ksakru byla?“

Táta je nejenom stárnoucí blb, jak už jsem se zmínila, ale taky si až příliš rychle dělá úsudek o věcech, o kterých nic neví. Podle jeho výrazu a tónu zřejmě došel k závěru, že jsem odešla z domu z nějakého pochybného důvodu. Jako bych ve svých devatenácti letech nemohla o půl jedné ráno opustit dům, aniž bych neplánovala způsobit nějaké potřeze.

Ze všech sil se snažím potlačit nutkání zakoulet očima, obejdu auto a ukážu na své oblečení. Je těžké skrýt opovržení v hlase, když hořce poukážu: „Mám na sobě pyžamo.“ Pak se natáhnu k zadním dveřím svého auta, otevřu je a ze zadního sedadla se okamžitě vy-potácí Jamie i s pozvraceným kbelíkem. „Tak abys věděl,“ podívám se tátovi do očí a prasknu dveřmi, „vzvedávala jsem jeho. Víš, vy-kopli ho z večírku, protože se příliš opil.“

„Panebože, Jamie!“ zasténá Ella, na okamžik si skryje obličej v dlaních, ale hned mu přes trávník spěchá na pomoc.

Nespustím oči z táty. Překřívám si ruce na hrudi a zlostně na něho hledím. S absolutním nesouhlasem sleduje, jak Jamie klopýtá přes celý trávník, zatímco Ella se ho snaží uklidnit. Jakmile se jí to podaří a udrží ho zpřímá, jeho opilá mysl se rozhodne zaječet: „Eden mě chtěla políbit!“

Zaraženě na něj přeskočím očima, svráštím obličej a nevěřícně zavrtím hlavou. Nedokážu se ovládnout, zvednu ruku a ukážu mu vztyčený prostředníček. „Vážně, Jamie, jdi do hajzlu,“ zasyčím na něho. Ella se na mě nazlobeně zamračí, ale táta se nafoukne a ote-vře pusou.

„Eden Olivie Munroová,“ zavrčí a podle toho, že použil celé mé jméno, vím, že mě hodlá rozsápat na kusy. „Dej mi klíče od svého auta. Hned.“ Nepohne se ani o centimetr, jenom zvedne paži a na-táhne ruku dlaní nahoru.

„Proč?“

„Protože si myslíš, že je přijatelné vykrást se z domu a ještě k tomu takhle nadávat. Klíče,“ pronese ještě přísněji. Cítím, jak jeho zlost s každou uplynulou vteřinou roste.

Mrknu na klíče, které držím v ruce, pevně je sevřu v dlani, a pak vzhlednu a zavrtím hlavou. „Takže on může zůstat venku i po večerce a vrátit se domů opilý, a ty za to potrestáš mě?“ Očima za-letím k Elle a Jamiemu, který se navzdory své nadměrné opilosti dokáže pochechtávat. Zaskřípu zuby a podívám se na tátu. „Za co? Že jsem ho přivezla domů?“

„Dej mi ty zatracené klíče,“ přikáže mi skrz stisknuté rty a sevřenou čelist. A já se rozesměju. Nemůžu si pomoci. To je celý on. Bylo to tak pokaždé, co jsem během minulého roku přijela do Santa Monicy. Táta si vždycky našel důvod, proč ke mně být krutý. Ale uhodnout příčinu jeho chování nebylo těžké. Stále mě trestal za to, že jsem se zapletla s Tylerem, že jsem se zamilovala do svého nevlastního bratra.

„Dave,“ zašeptá Ella a já si všimnu, že zatímco vleče Jamieho ke dveřím, nenápadně vrtí hlavou. „Neudělala nic špatného.“

Táta ji jako obvykle ignoruje, protože Ella do výchovy jeho dítěte už dávno nemá co mluvit, přestože ve výchově jejích dětí má vždycky poslední slovo on. Vytočený mou vzpurností se táta dá do pohybu. Vztekle se ke mně vyřítí, jako by mi ty klíče chtěl vyrvat z ruky.

Než to stihne udělat, oběhnu auto, otevřu dveře a strčím jednu nohu dovnitř. „Kašlu na to,“ vykřiknu, než nasednu. Sice mám být tenhle týden u táty, ale v žádném případě tu nezůstanu už ani minutu. „Jedu domů.“

„Tohle je tvůj domov!“ zahuláká na mě pateticky přes střechu auta, ale já v jeho hlase moc dobře slyším strojený tón. I on sám ví, že je to lež. Nechce, aby to byl můj domov, protože, mám-li být upřímná, po celý uplynulý rok mi dával zřetelně najevo, že mě ve své rodině nechce.

„No,“ zamumlám, „ale mně to tak ani trochu nepřipadá.“ Vklouznu za volant, zabouchnu za sebou dveře, a dřív než se mě táta pokusí zastavit, rychle nastartuju motor. On to ale neudělá. Myslím, že je vlastně rád.

Jak odjízďím pryč a po Deidre Avenue mířím k domu své mámy, sleduju je ve zpětném zrcátku. Chase stojí ve dveřích, zmatený a rozespálý. Táta a Ella na sebe ječí a rozzlobeně gestikulují. Všechny je nechávám za sebou a uvědomuju si, že naše rodina, ať za ni považuju cokoli, ani zdaleka není dokonalá.

Vlastně je už víc než rok v troskách.